

РЕШЕНИЕ

№ 122

гр. София, 04.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Камен Иванов

Членове: Владимир Астарджиев
Виолета Магдалинцева

при участието на секретаря Ирена М. Дянкова
в присъствието на прокурора С. К. К.
като разгледа докладваното от Камен Иванов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231000600124 по описа за 2023 година

Настоящото производство е по чл.327 вр.чл.318 и сл.НПК,като е образувано по въззивна жалба,допълнена надлежно от адв.Е. Й.,с посочен съдебен адрес,защитник на подсъдимия А. П. И.,с установена самоличност ,ЕГН *****,против присъда №111/19.09.2022 година на Софийски градски съд,наказателно отделение,постановена по нохд №1079/2022 година по описа на съда.

С атакуваната присъда съдът е признал подсъдимия А. П. И.,роден на ***** година в гр.***,българин,български гражданин,женен,с висше образование, *** в Следствен отдел в Окръжна прокуратура гр.Варна,с адрес в гр.***,ул. „****“ № ***,ет.***,ап.***,ЕГН ***** за виновен в това,че на 26.06.2021 година,с едно деяние,в района на 373-ти километър на АМ „Хемус“,в посока гр.Варна противозаконно пречил на следните органи на власт:

1.За времето около 19,00 часа-19,30 часа пречил на младши автоконтрольор при РУ-Провадия към ОД МВР-Варна М. Г. Г. да изпълни задълженията си:

-по чл.165 ал.1,т.1 пр.1 ЗДвП-да осъществи контрол за спазване на правилата за движение от участниците в движението;

-по чл.165 ал.2,т.1,пр.2 вр.ал.1, т.1,пр.1 ЗДвП-да извърши проверка на документите за самоличност и свидетелството за управление на А. П. И. като водач на МПС;

-по чл.4 ал.1 от НАРЕДБА № 1/19.07.2017 година за реда за установяване концентрация на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози вр.чл.125, т.5,пр.1 ЗДвП да извърши проверка за установяване концентрацията на алкохол в кръвта на А. П. И. като водач на МПС,участник в пътнотранспортно произшествие,с техническо средство Алкотест Дрегер 7510,фабричен № ARBB-0090,като извършил следното:

-при поискване от мл.автоконтрольор М. Г. Г. от РУ-Провадия не предоставил документ за самоличност и свидетелство за управление на МПС,а вместо това многократно отправил искания към мл.автоконтрольор М. Г. Г. и присъстващия на място мл.инспектор Х. И. Д. да се легитимират;

-заявил,че няма да даде проба за алкохол докато не заснеме с мобилния си телефон мл. автоконтрольор М. Г. Г. и присъстващите на място мл.инспектор Х. И. Д. и полицаи ООР Н. К. Б.,след което извадил мобилния си телефон и опитал да ги заснеме;

-приближавал се в непосредствена физическа близост до мл.автоконтрольор М. Г. Г. въпреки отправеното му предупреждение да не прави това;

-отправил питане към мл.автоконтрольор М. Г. Г. дали щял да го удари;

-отправил думи към мл.автоконтрольор М. Г. Г.,че фамилията му се помнила лесно,че бил много лесен и,че го бил запомнил;

-отправил думи към мл.автоконтрольор М. Г. Г. и присъстващия на място мл. инспектор Х. И. Д.,че щял да прати поздрав на семействата им;

-съзнателно дал две невалидни проби за алкохол чрез бързо издишане на недостатъчен обем въздух в предоставения му от мл.автоконтрольор М. Г. Г. Алкотест Дрегер 7510,фабричен № ARBB-0090.

2.За времето около 19,30 часа-20,00 часа пречил на мл.автоконтрольор при РУ-Провадия към ОДМВР Варна С. И. Р. да изпълни задълженията си:

-по чл.165 ал.1,т.1,пр.1 ЗДвП-да осъществи контрол за спазването на

правилата за движение от участниците в движението и по чл.4 ал.1 от Наредба №1/19.07.2017 година за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози вр.чл.125,т.5, пр.1 ЗДВП-да извърши проверка за установяване концентрацията на алкохол в кръвта на А. П. И. като водач на МПС,което е участвало в пътнотранспортно произшествие с техническо средство Алкотест Дрегер 7510,фабричен № ARBB-0090,като извършил следното-отдалечавал се от мястото на проверката и съзнателно дал невалидна проба за алкохол чрез бързо издишане на недостатъчен обем въздух в предоставения му от мл.автоконтрольор С. И. Р. Алкотест Дрегер 7510,фабричен № ARBB-0090, поради което на основание чл.270 ал.1 и чл.54 НК му е наложил наказание „глоба“ в размер 1000 /хиляда/ лева.

Във въззивната жалба и допълнението към нея се сочи,че постановената присъда е незаконосъобразна,постановена е при нарушение на материалния закон,при допуснати съществени нарушения на процесуални правила,а наложеното наказание на подсъдимото лице е явно несправедливо.

Твърди се,че материалния закон е нарушен,доколкото подсъдимият А. И. е осъден без да е осъществил от обективна и субективна страна престъпно деяние по чл.270 НК.

Сочи се,че доводите на първия съд не съответстват на събрания по делото доказателствен материал,а самите доказателствени източници не са обсъдени по реда на чл.305 ал.3 НПК.

Твърди се,че осъдителната присъда почива на предположения в нарушение разпоредбата на чл.303 НПК,а съдът е кредитирал единствено онези доказателствени източници,които подкрепят обвинителната теза,пренебрегвайки факта,че подсъдимият И. е бил ударен от св.И.,паднал е на земята и е налице възможност да е губил съзнание.

Твърди се,че свидетелите полицейски служители не са изпълнили стриктно задълженията си по процедурата за установяване на алкохол в кръвта на подсъдимия,като поведението им „говори за възможност“ да са нарушили служебните си задължения или да имат интерес да лъжат.Оспорва се начина,по който първият съд е съпоставял нормата на чл.174 ал.3 ЗДВП и чл.270 НК.Доказателствени искания в подадената въззивна жалба не са направени.

Пред въззивния съд защитата поддържа оплакванията и исканията, сторени във въззивната жалба и допълнението към нея. Намира, че атакуваната присъда е постановена в нарушение на закона и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Касателно оплакването за допуснато нарушение на процесуалните правила отново се поддържа, че атакувания съдебен акт е постановен в нарушение на разпоредбата на чл.303 НПК, доколкото почива на предположения и обвинението не е доказано по несъмнен начин.

Твърди се, че първият съд е допуснал нарушение на разпоредбата на чл.305 ал.3 НПК и не е обсъдил доказателствената съвкупност по начина, който Закона изисква. Твърди се превратно тълкуване на показанията на св.М.Г., чрез които първият съд е извел обективни факти, поддържащи обвинителната теза без да са налице такива твърдения от самия свидетел, като първият съд категорично е подценил заявеното от св.З.. Според защитата св.Г. е заявил ясно, че подсъдимият е дал проба за наличие на алкохол в издишан въздух, а впоследствие е предоставил и документите си за осъществяване на надлежна проверка, а св. З. е категорична, че подсъдимият е имал „...нормално поведение и координация, и не е миришел на алкохол“.

Твърди се по същество, че е налице няколкократно опит от страна на подсъдимия И. да даде проба за изследване на издишан въздух за наличие на алкохол, а не е налице противозаконно пречене на оран на власт да изпълни задълженията си.

В общ план се претендира недостатъчна убедителност на доказателствения анализ на гласните доказателствени средства, като се твърди ясно изразено противоречие в отделните показания на свидетелите, касателно един от елементите, включен в т.н. “главен факт на доказване” – дал ли е проба за алкохол подсъдимия И. и предоставил ли е документите си за проверка или не. Според защитата безспорно следва да се приеме, че подсъдимият е дал надлежно проба за изследване и е предоставил документите си за проверка, като писмените доказателства по делото сочат категорично на това.

Твърди се, че полицейските служители не са изпълнили задължения по служба и, на първо място не са се намесили, когато св.И. е ударил подсъдимото лице, а от друга страна не са предоставили на подсъдимия И. възможност за проверка с „доказателствен анализатор“, както и дали въобще органа на власт

е разполагал с такъв „доказателствен анализатор“.

Поддържа оплакването за начина, по който първият съд е съпоставял нормата на чл.174 ал.3 от ЗДвП и чл.270 НК, като твърди нарушение на Закона в тази насока.

Подсъдимият А. И. поддържа подадената въззивна жалба, становището на защитата си и искането си да бъде оправдан, включително по реда на чл.333 ал.2 НПК.

Пред въззивния съд представителят на САП оспорва основателността на подадената въззивна жалба. Твърди, че е постановен законосъобразен и обоснован съдебен акт, който следва да се потвърди. Сочил, че атакуваната присъда и фактическите изводи на първият съд не се основават на предположения, а фактите, свързани с авторството на деянието и с условията на време, място и обстановка на извършване на престъплението, са категорично доказани в хода на воденото наказателно производство, и са ясно изложени в мотивите на съда. В изложението се подчертава, че не са допуснати процесуални нарушения и не е нарушен материалния закон от първия съд. Сторен е анализ на описаната в обвинителния акт фактическа обстановка и възприетата от първия съд такава, като намира, че фактите по делото са коректно изяснени, както по отношение отделните действия на подсъдимия спрямо св.М.Г. и св.С. Р., така и относно качеството, което са притежавали тези двама свидетели към инкриминирания момент. Намира, че са налице две отделни деяния, а не едно, както е посочено в атакувания съдебен акт, но с оглед очертаните факти от обвинението и възприетото от решаващия съд, с оглед липсата на въззивен протест в тази насока, то тези обстоятелства следва само да се констатират от въззивната съдебна инстанция.

По повод възражение на защитата сочи, че първият съд законосъобразно е анализирал и съпоставял нормите на чл.174 ал.3 ЗДвП и чл.270 НК, а изводите са съответни с разписаното в Закона и съдебната практика, вж. Р.№49/1998 година, постановено по н.д.№735/1997 година, 2-ро н.о. на ВКС на РБ.

Касателно наложеното наказание на подсъдимия И. намира, че правилно са отчетени смекчаващите и отегчаващи наказателната отговорност обстоятелства. Предлага да се обсъди възможността за прилагане нормата на чл.78а НК.

В обобщение е сторено искане да се потвърди атакувания съдебен акт.

Съдът,като взе предвид направените оплаквания във въззивната жалба,изложението на защитата на подсъдимия И.,на самия подсъдим пред въззивния съд и заявеното от представителя на САП,и като провери изцяло атакувания пред него съдебен акт при условията на чл.313 НПК и чл.314 НПК,въз основа на доказателствата по делото,приема за установено следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима,подадена е по предвидения в Закона ред и срок,но преценена по същество е неоснователна.

Съображенията на въззивния съд са следни:

Съдебното производство пред първия съд се е развило по реда на чл.371,т.1 НПК.

Подсъдимият А. П. И. е роден на ***** година в гр.***,българин, български гражданин,женен,не е осъждан,с висше образование,ЕГН *****.Със заповед №3-1029/17.07.1998 година на Директор на Национална следствена служба А. П. И. е назначен на длъжност „***“ първоначално в РСС към ОСС гр.Варна,като към инкриминирания период заема длъжност „***“ в Следствен отдел/СО/ на Окръжна прокуратура гр.Варна.А. И. е правоспособен водач на МПС и притежава свидетелство за правоуправление на МПС.

На 26.06.2021 година около обяд А. И.,съпругата му П. К.-И. ,дъщеря му П. И. и Р. В. пристигнали в гр.Шумен,за да присъстват на тържество на техни близки.Пътували от гр.Варна до гр.Шумен с лекия автомобил на А. И.,марка „Шевролет“,модел„Авео“,ДК№***.В гр.Шумен останали до около 17.00 часа,когато отпътували за гр.Варна.Съпругата на И.,П. К.-И. управлявала автомобила,но на АМ„Хемус“ подсъдимият И. поел водачеството на автомобила.Съпругата му седяла на седалката до водача,а П. И. и Р. В. седели на задната седалка.Управлявайки автомобила по АМ“Хемус“ в посока гр.Варна,около 18,15 часа,в района на 373-ти км.подсъдимият И. изгубил контрол върху автомобила,който отклонил посоката си на движение в ляво,удряйки се в еластичната метална преграда/мантинела/,която разделяла двете платна за движение на автомагистралата.

В същият момент,по посока движението на управлявания от И. автомобил,от дясната му страна в средна лента за активно движение,преминавал л.а. марка „Опел“,модел „Зафира“, регистрационен №***,управляван от Л. Л..В резултат на удара в еластичната преграда,вляво,

управляваният от А. И. автомобил отклонил посоката си на движение в дясно,удряйки движещия се в лентата за активно движение на пътното платно автомобил , управляван от Л. в лявата му част.В резултат на т.н.“инициален удар“ между двата автомобила,управляваният от А. И. лек автомобил се завъртял няколкократно на пътното платно ,установявайки се в покой в аварийната лента на пътното платно по посока на движение към гр.Варна.Водачът Л. Л. успял да приведе в покой /да спре/ управлявания от него автомобил в аварийната лента,на около 150-200 метра напред,считано от мястото,където се установил л.а.“Авео“,слязъл от автомобила и се насочил към И.. Пристигайки при него го попитал дали той управлява автомобила,който го ударил и последният потвърдил този факт.

По същото време и Й. И. пътувал по АМ „Хемус“ с л.а.марка „Опел“,модел „Зафира“,рег. № *** в посока гр.Варна и възприемайки катастрофиралите автомобили, спрял в аварийната лента,за да окаже съдействие и помощ на лица от автомобилите, участващи в пътнотранспортното произшествие.Свидетелят И. първоначално провел разговор с П. И.-дъщеря на подсъдимия А. И. и с Р. В. за случилото се,като по време на разговора си с тях към него се приближил А. И..Последният на висок глас запитал Й.И. какъв е и кой е,и защо е спрял.В този момент Й. И. възприел,че говорещият И. лъха на алкохол.

В описания времеви период свидетелят С. И. управлявал автомобил за пътна помощ марка „Ивеко“,модел „Дейли“ ,рег.№ *** по АМ „Хемус“ с посока на движение от гр.Варна към гр.Шумен,като приближавайки описания по-горе пътен участък,възприел катастрофиралите автомобили и лица,намиращи се на пътното платно.С. И. спрял управлявания от него автомобил в аварийната лента,преминал от едното пътно платно на магистралата в другото,прескачайки и мантизелата между двете платна,като се насочил към Л. Л.,от когото разбрал,че втория автомобил,участвал в ПТП е управляван от конкретно лице-от А. И..Поради това С. И. приближил И. и усетил, че последният мирише на алкохол,поради което опитал да вземе ключовете за автомобила. Провел се разговор между Св.И. и А.И.,възприет от св.Л.,който прераснал в „караница“,а св.Л. чул,че И. псува И. и посяга да го удари.Вместо това И. получил удар от И.,който удар го свалил на земята.И. се изправил с помощта на съпругата си и Л..Междувременно,в 18,29 часа св.И.

подад сигнал на тел.112 и съобщил за ПТП,като споделил,че един от водачите е употребил алкохол.

Сигналът от С. И. за ПТП бил пренасочен към РУ-МВР гр.Провадия.

След като И. се изправил,се насочил отново към св.С. И.,продължавайки да се кара с него,изисквайки му обяснение защо се обажда и,по същество,знае ли с кого си има работа.Това поведение принудило свидетелят И. да си тръгне от местопроизшествието.

След като С. И. потеглил с автомобила си,А. И. предложил на Л. Л. да му плати щетите по автомобила.Л. отказал,като обяснил,че ще чака пристигането на служители на Полицията.В този момент,подразнен от получения отказ,подсъдимият И. ударил с ръка Л. зад врата.

На 26.06.2021година,в периода от 07,00 часа до 19,00 часа на дежурство били назначени мл.автоконтрольор М. Г.,полицай Н. Б. и мл. инспектор Х. Д.,като в 18,40 часа тримата били уведомени от дежурен в РУ-МВР гр.Провадия за възникнало ПТП.Полицейският патрул се отправил към указаното местопроизшествие със служебен полицейски автомобил,ДК№ ***.Автомобилът бил оборудван с вътрешна, предна и задна видеокамери за осъществяване на запис в процеса на службата на дежурните лица.Полицейските служители пристигнали в района на ПТП в 18,56 часа,като Н. Б. и Х. Д. слезли от полицейския автомобил,преминали през пътното платно и и отишли при катастрофиралите автомобили,а М. Г. продължил движението със служебния автомобил до бензиностанция „Шел“,където направил завой,за да стигне на местопроизшествието.Оттам до местопроизшествието бил последван и от св.С. И. ,който нарочно изчакал полицейския патрул.Това позволило на св.И. да възприеме случилото се впоследствие на самото местопроизшествие.

Приближавайки местопроизшествието Н. Б. и Х. Д. възприели удара с ръка от И. върху Л. и ускорили движението си.Пристигайки непосредствено до И. и Л. се представили,като при разговор с двамата установили,че това са водачите на двата автомобила,участници в ПТП.Изискали документи за самоличност и свидетелства за управление на МПС,като Л. представил на изисканите за проверка документи,а при отговора на А. И.,че документите не са у него и не може да ги представи за проверка ,Б. и Д. усетили,че И. лъха на алкохол.По време на този разговор се намесили и свидетелите К.-И.,П. И. и Р.

В.,които обяснявали на Х. Д.,че на И. му прилошало.

В момента,когато полицейския служител Б. изваждал телефона си, за да се обади на дежурен офицер при РУ-МВР гр.Провадия и да докладва за констатираното по повод автопроизшествието,А. И. го приближил и дръпнал жилетката му.Полицейският служител Б. разпоредил на И. да се отдръпне и да не го докосва.

Междувременно третият полицейски служител М. Г.,след като паркирал полицейския автомобили в аварийната лента на платното за движение към гр.Варна в близост до мястото на ПТП с включена предна видеокамера на служебния автомобил,заснемаща проверката,се присъединил към двамата си колеги.И той се представил на присъстващите на местопроизшествието,включително на А. И.,като попитал някой нуждае ли се от медицинска помощ.При разговора си с И.,св.Г. усетил,че И. мирише на алкохол.

Поради горното св.Г. уведомил подсъдимия И.,че ще бъде проверен с тест за алкохол и поискал последния да го придружи до служебния автомобил.Подготвил техническо средство Алкотест Дрегер 7510,фабричен №ARBB-90 за работа.Самото техническо средство било технически проверено на 20.04.2021 година,като показало стандартизирана готовност за експлоатация без отклонения.Подготвяйки Алкотест Дрегер 7510,фабричен №ARBB-90 за работа,св.Г. дал указания на А. И. как да даде пробата за алкохол,за да бъде отчетена валидна проверката.А. И. не изпълнил дадените му указания,а извадил мобилния си телефон,приближил се в близост до полицаи Г. и казал,че докато не го заснеме няма да бъде проверен за алкохол.Свидетелят Г. отблъснал от себе си И. с разпореждане да се дръпне и да не пречи на разпоредената проверка за алкохол.На това разпореждане И. отвърнал „Ще ме удариш ли?“,а св.Г. отново му разпоредил да се отдръпне.На това последно разпореждане И. отговорил „Запомних името ти.Г. се помни лесно.Ще Ви пратя много поздравии на Вас и вашите семейства“.

Няколкократно А. И. бил уведомяван от св.Г. да пристъпи към тестване с техническото средство,включително били повторени указания за начина на самото тестване-чрез равномерно, продължително издишане на въздух в техническото средство.А. И. не изпълнил указанията,а обикалял

полицейските служители, правел опити да ги снима с мобилния си телефон, коментирал изписаното на служебните баджове, изисквал непрекъснато да се легитимират, а едновременно с това повтарял, че е запомнил лесно името „Г.“. В един момент И. се съгласил да бъде тестван, но на подаденото му техническо средство издишал много бързо въздух, а уреда отчетел недостатъчен обем издишан въздух. Уредът отчетел невалидна проба. Свидетелят Г. отново обяснил начина, по който следва да се даде проба, за да бъде отчетена същата като валидна, включително акцентирайки продължителността на издишване. А. И. взел отново техническото средство и отново за кратко издишал въздух в уреда. Техническото средство Алкотест Дрегер 7510, фабричен №ARBB-90 отчетело недостатъчен обем издишан въздух и невалидна проба. На опита за пореден път Г. да обясни какво следва да се стори, за да отчете уреда действителна проба, А. И. реагирал остро и отказал повече да бъде тестван.

По повод изразени съмнения от съпругата на И., че техническото средство не работи, в 19,17,42 часа бил тестван Л. Л. При изпълнения от св. Л. тест с Алкотест Дрегер 7510, фабричен №ARBB-90, уреда отчетел валидна проба № 6394 с 0.00 %.

Пробата била показана на подсъдимия И., на съпругата му, на дъщеря му и св. И..

В хода на проверката полицейският служител Г. разбрал, че А. И. фактически не е изпълнил дадени му разпореждания, свързани с извършване на документална проверка. На това основание поискал И. да представи необходимите за проверка документи, но вместо да изпълни полицейското разпореждане и представи документите си, И. отново поискал полицейските служители Г. и Б. да се легитимират. Едновременно с това опитвал да ги заснеме с мобилния си телефон.

Около 19,27 часа на местопроизшествието с полицейски автомобил ДК №*** пристигнали полицейските служители С. Р. /младши автоконтрольор/ и полицай И. И., които на 26.06.2021 година поемали дежурство от 19,00 часа до 07.00 часа на 27.06.2021 година. Изпълнявайки служебните си задължения и разбирайки, че един от водачите на МПС, участвало в ПТП-А. И., не е представил документи за проверка, св. Р. се насочил към И., представил се и изискал лична карта и свидетелството за управление на МПС. А. И. отказал, но

след като бил предупреден, че ако не се установи самоличността му, ще бъде задържан, предоставил личните си документи и документи за автомобила. При този разговор с И., св. Р. възприел като неадекватно поведението на проверяваното лице, като усетил и мирис /лъхана/ на алкохол. Разпоредил и двамата водачи на автомобилите участвали в пътното произшествие да бъдат изпробвани за алкохол. Разбирайки, че св. Л. вече е дал валидна проба, св. Р. разпоредил тестване на другия водач, като подготвил Алкотест Дрегер 7510, № ARBB-0090 и обяснил на И. начина, по който следва да се проведе теста, за да е налице валидна проба. Подчертал изрично, че И. следва да поеме дълбоко въздух и да го издишва в уреда около 4-5 секунди. Първоначално И. отказал проба, но след това дал съгласие да бъде тестван. При проверката поел въздух и рязко го издишал, в резултат на което техническото средство отчетло „недостатъчен обем“. Отчетеното от уреда ядосало И., който заявил на проверяващия С. Р. „Искате да ме уморите ли“.

Категорично отказал ново тестване с техническото средство.

С оглед категоричния отказ от страна на И. да бъде тестван още веднъж, св. Р. му обяснил последиците, свързани със съставяне на акт за установяване на административно нарушение, сваляне на регистрационните табели на автомобила и отнемане на свидетелството за управление. Подсъдимият И. заявил, че никакъв акт няма да му бъде съставян. След това приключил разговора със св. С. Р. и тръгнал пеш по аварийната лента в посока гр. Варна.

Свидетелят Р. разпоредил на И. да остане на място, а след неизпълнение на това разпореждане св. И. И. го настигнал и принудително го спрял. И. бил уведомен, че ще бъде задържан за препятстване на изпълнение на служебни задължения на полицейски орган. Подсъдимият И. не се противил, когато св. Р. му поставил белезници, а след това бил качен в служебния полицейски автомобил ДК №*** и транспортиран към гр. Провадия от полицейските служители Р. Г. и Д. В автомобила И. заявил към полицейските служители „Аз Вас тримата ще ви запомня. Да сте живи и здрави вие и вашите семейства. Ще разбере къде живеете, ще ви пратя честитки и ще дойда да ви почерпя“.

Около 20,20 часа А. И. бил докаран във филиал на Център за спешна медицинска помощ гр. Провадия за медицинско освидетелстване. При

съставяне на протокол за медицинско изследване св.Н. Ч.,медицински фелдшер попитала А. И. дали е употребил алкохол.Последният отрекъл,но свидетеля Ч. възприела мирис /лъхане/ на алкохол от И..Констатирала,че освидетелствания И. е с нарушена координация.А. И. отказал поканата да даде кръвна проба с обяснение,че изпитва страх.

Горните факти били отразени в съставения медицински протокол.

След като И. бил преведен в РУ-МВР гр.Провадия св.Р. издал Заповед за задържане на И. за срок до 24 часа на основание чл.72 ал.1, т.1 от ЗМВР,поради наличие на данни за извършено престъпление по чл.270 ал.1 НК,затова,че противозаконно пречил на орган на властта да изпълни задълженията си.

Задържаният А. И. отказал медицински преглед от д-р Н. З.,но впоследствие,след около един час и половина д-р З. отново се явила в РУ-МВР гр. Провадия и провела медицински преглед на А. И..Не констатирала нарушения в координацията на движенията.Не усетила мирис на алкохол при прегледа на И..

В изпълнение на задълженията си св.С. Р. съставил акт за установяване на административно нарушение №377734/26.06.2021 година за ПТП и акт за установяване на административно нарушение №377735/26.06.2021 година за отказ от страна на А. И. да даде проба за алкохол.По съставения акт за установяване на административно нарушение № 377735/26.06.2021 година било издадено НП № 21-0324- 000625/12.08.2021 година,с което на А. И. било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.С Решение №162/22.12.2021 година на Районен съд гр.Провадия наказателното постановление било отменено.Мотивите са свързани с факта,че спрямо същото лице и за същото деяние имало вече образувано,но незавършило наказателно производство.

В хода на наказателно производство подсъдимият А. И. не е давал обяснения.

Въззивният съд намира,че в хода на проведено съдебно следствие от първия съд, фактическата обстановка е изяснена в нейната пълнота.

Въззивният съд не установява нови фактически положения.

При изпълнение на задълженията си по чл.12,чл.13 ал.2 вр.ал.1 и чл.14 от НПК,първият съд е осигурил възможност на страните да докажат твърденията си в наказателния процес,като е изградил вътрешното си убеждение въз основа на надлежно събрани и проверени доказателства и доказателствени средства.Фактичката обстановка по делото е еднозначно и категорично изяснена и ясно е изложена в мотивите на първоинстанционния съд.С възприетите от първия съд факти и обстоятелства по делото въззивната инстанция се съгласява изцяло.Преповтаряне не се налага.Не са нарушени правилата на Закона,регламентиращи дейността на съда по събиране,проверка и оценка на доказателствения обем.Макар да не установява нови фактически положения,доколкото приетите за установени факти са поставени в основата на изведените решаващи изводи на I-инст.съд при оценка за вина, правна квалификация на деяние и наказателна отговорност на подсъдимия И.,то те следва да се подчертаят отново.Настоящият въззивен съдебен състав се съгласява с доказателствения анализ,сторен от първия съд и не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствените източници,като ще акцентира на тези,които се оспорват,за да отговори изчерпателно на наведените доводи във въззивната жалба /вж. Р№372 от 01.10.2012 година по н.д.1158 от 2012 година,3-то н.о.ВКС/.

Видно е,че в мотивите си,л.4 до л.8-ми,2-ри абзац,състава на решаващия съд е описал последователно,а след това,л.8-л.16,предп.абзац е обсъдил фактите,релевантни за установяване предмета на доказване по делото по см.на чл.102 НПК,като е дал отговор и на поставени пред него въпроси на защитата.Първостепенният съд е изпълнил задълженията си, произтичащи от разпоредбата на чл.305 ал.3 НПК,като е обсъдил доказателствения обем в неговата съвкупност ,а в този процес на анализ и оценка на доказателствата се е съобразил с тяхната логична обусловеност,непротиворечивост и вътрешно съответствие.Въззивният съд се съгласява изцяло с обективизираното като оценка на фактите.Изложеното в съдебния акт вътрешно убеждение на проверявания съд е изградено въз основа на обективно,всестранно и пълно изследване на всички факти и обстоятелства по делото.В изпълнението на задължението си по чл.305 ал.3 НПК,съдът е посочил кои факти приема за безспорно доказани,въз основа на какви доказателства и какви доказателствени средства изгражда вътрешното си убеждение,както и защо не възприема за основателни доводите на защитата.

Фактите и обстоятелствата по делото са безспорно установени и се потвърждават от съвкупния доказателствен обем-чрез гласни доказателствени средства /показания/ на свидетелите М. Г.-полицейски служител и С. И.,само по отношение на които е заявено искане за непосредствен разпит пред съда/вж.заявеното от тях съответно в съдебно заседание от 02.06.2022 година и в съдебно заседание от 27.06.2022 година ,вкл.приобщените показания на св.И. от досъдебно производство по реда на чл.281 ал.5 вр.ал.1,т.1,предл.1 и 2 НПК,заявеното от свидетелите И. И.,Х. Д., Н. Б. и С. Р.,четиримата полицейски служители,заявеното от свидетелите Л. Л.,Й. И., П. К.-И.,П. И.,Н. Ч., Н. З. и А. Б. ,по отношение на които е приложена нормата на чл.372 ал.3 вр.чл.371,т.1 НПК,от събраните по делото писмени доказателства,описани изрично в мотивите на първия съд на л.8-ми.

Подсъдимият А. И. се е възползвал от правото си да не дава обяснения.Следва да се подчертае изрично,че реализирайки това свое право подсъдимото лице е отслабил защитната теза, предложена на вниманието на съда.

Установяването във възможен обем на релевантните факти и обстоятелства е последвано от точна оценка,сторена в съответствие с принципите на формалната логика-принцип за тълкуване и оценка на релевантни факти и обстоятелства,имащи съществено значение за изясняване на обективната истина в процеса.Макар да се съгласява с фактическия анализ, сторен от първия съд,въззивният съд стори и собствен анализ на доказателствения обем по делото.

Защитата е възразила,че атакувания съдебен акт е постановен при допуснати съществени процесуални нарушения,като в тази насока следва да се подчертае,че такова оплакване не се споделя откъм основателност.На първо място е безспорно,че наказателното производство се е развило въз основа на надлежно изготвен обвинителен акт,отговарящ изцяло на стандартите ,разписани в чл.246 НПК.В хода на досъдебното производство и в хода на проведеното съдебно следствие пред първия съд процесуални нарушения не се установяват.Правата на страните са били охранени в пълна степен.

Изрично следва да се посочи,че при провеждане на разпоредително заседание на 28.04.2022 година,л.19 и сл.от делото за решаване въпросите по чл.248 НПК,защитникът адв. Е. Й. и предадения на съд И.,не са сторили никакво оплакване,свързано с допуснати в хода на досъдебното производство процесуални нарушения,довели до ограничаване правата на подсъдимия или

на защитата, включително не са сторени твърдения за допуснати отстранени процесуални нарушения.

На сетне, при извършен собствен анализ на гласните доказателствени средства, по същество въззивният съд обособява три отделни групи - от една страна показанията на полицейските служители, свидетелите Х. Д., М. Г. Н. Б. и С. Р., от друга - показанията на свидетелите Св. И., Л., И., Ч. и З., а от трета страна - показанията на свидетелите П. К. - И. и П. И., първата съпруга, а втората дъщеря на подсъдимия.

Въззивният съд, при условията на чл. 339 ал. 2 НПК намира за неоснователно оплакването на защитата, че фактическите изводи на първия съд не съответстват на събрания по делото доказателствен материал, а самите доказателствени източници са анализирани превратно, без да се обсъдят по реда на чл. 305 ал. 3 НПК.

Неосновано е и оплакването на защитата, че осъдителната присъда почива на предположения, в нарушение на чл. 303 НПК. В тази насока като неоснователно се оценява възражението на защитата, че решаващият съд е кредитирал единствено доказателствените източници, подкрепящи обвинителната теза.

По същество е невярно твърдението на защитата, че първият съд е пренебрегнал факта, че подсъдимият А. И. е ударен от св. И. и е паднал на земята, при което падане е възможно да е изгубил съзнание.

Както първият съд, така и въззивната съдебна инстанция поставя в основа на фактическите си изводи заявеното от т. н. "първа" и "втора" групи гласни доказателствени средства. Безспорно свидетелите М. Г., Б., Х. Д., Ив. И. и С. Р. , наред със заявеното от свидетелите Св. И., Л. Л. и Й. И. , депозират последователни, хронологично подредени, взаимно подкрепящи и обясняващи се факти, които пряко и непосредствено са възприели по време на пътното произшествие /св. Л., И./ или непосредствено след него, наред с последващите факти, установени в хода на проверката по повод ПТП. Показанията на тези две отделни групи свидетели са обективни, добросъвестни, последователни и влизат в пълно съответствие с надлежно събраните по делото писмени доказателства, цитирани изрично от първия съд на л. 8-ми от мотивите към постановената присъда. Правилно и коректно първият съд е подчертал, че „Показанията на посочените свидетели взаимно се допълват и позволяват изграждане... хронологично на случилото се, установяват датата, часа, мястото

на деянието, неговото авторство и механизъм на извършване“.

Коректно е прието за установено, че към 26.06.2021 година М. Г., Х. Д., Н. Б., С. Р. и И. в И. са служители на Министерство на вътрешните работи, работят в РУ-МВР гр. Провадия и към инкриминирания период са назначени в дежурство за изпълнение на служебни задължения/вж. справки, л. 53-л. 55, том 4 ДП/. Ясно е посочено, че на основа на писмени доказателства и заявеното от свидетелите Г., Д. и Б. се установява на какво основание по време на дежурство тримата са изпратени към ПТП на 26.06.2021 година, около 18,15 часа на АМ Хемус, в района на 373-ти км. Заявеното от полицейските служители, наред със заявеното по тези факти от св. Св. И., И. и Л. очертава условията, при които е реализирано ПТП, участниците в ПТП и мястото на реализиране на т.н. “инициален удар“, вкл. времето на реализирането му и начина, по който са проведени първите разговори между двамата водачи на МПС Л. и И.. Безпротиворечиво се установяват условията на време и обстановка, при които на местопрестъплението се оказват свидетелите И. и Св. И., включително проведения разговор между И. и св. Св. И., разправията между тях и повода за нея, опитите И. да удари И. и ответния удар на И. върху подсъдимия, при което последния е паднал на земята. Тук следва да се подчертае, че тези факти не са игнорирани от първия съд и твърдението на защитата сочи некоректна критика на мотивите на първия съд, вж. мотиви, л. 4, предп. абзац, последно изречение.

Пристигналите на местопроизшествието св. Б. и св. Д. възприели подсъдимият И. да удари зад врата св. Л., без да разберат причина за това/обяснена подробно от св. Л. в хода на ДП/, но този факт е безспорно установен и няма спор, че тези двама свидетели още в този момент се представили не само на И. и Л., но и на останалите лица, присъстващи на местопроизшествието. Коректно, на основа на изрично заявеното от свидетели-очевидци, първият съд е посочил „Еднопосочни са твърденията на коментирания свидетелите, че подсъдимият И., вместо да изпълни полицейско разпореждане да представи своите лични документи, се доближил близо до св. Б., който в този момент се обаждал по телефона на колежата си св. Г. и го дръпнал за жилетката за кратко, и го пуснал“.

Междувременно пристигналият със служебния автомобил на

местопроизшествието св.М. Г. също се представил на намиращите се там лица,включително на подс.И..От този момент действията на полицейските служители са наблюдавани от св.Л.,св.И. и св. И.,който се върнал на местопроизшествието след като по-рано,поради скандала с И. го напуснал,изчаквайки полицейските служители на близка бензиностанция.

Въззивният съд кредитира заявеното от полицейските служители Г.,Б. и Д.,че всеки от тях при пристигане на местопроизшествието се е представил на присъстващите на място лица,като още в този момент подс.И. е съзнавал ясно,че тези представители на МВР са там в служебно качество като орган на власт по повод подадения сигнал от св.Св.И. на тел.112 за случило се ПТП.Няма спор между страните,че Г. , Б. и Д. са били с униформи по утвърден образен за служители на МВР и са пристигнали със служебен автомобил,обозначен с отличителни белези на полицейски автомобил.Това се отнася и за пристигналите впоследствие със служебен полицейски автомобил св.И. и св.Р..

Чрез взаимно допълващи се показания на отделните свидетели от посочените първа и втора група се установява поведението на А. И. след като св.М.Г.,в качеството си на орган на власт/младши автоконтрольор/ заявил на водачите Л. и И.,че трябва да бъдат проверени за употреба на алкохол.Еднозначно е установено,че И. доближил непосредствено св.Г. и въпреки разпореждания от Г. към И. да се отдръпне, извадил мобилния си телефон и започнал да снима,заявявайки,че първо ще ги снима и тогава ще даде проба за алкохол.Тези провокативни действия и думи на И. са възприети не само от св.Г.,но и от свидетелите Д.,Б.,Св.И.,И. и Л..

На тази основа твърдението на защитата,че полицейските служители са нарушили задълженията си,провокирали са А. И. и поради това се е създала напрегната обстановка,не се споделя като основателно.Всеки от свидетелите-полицейски служители ясно е обяснил при какви условия е усетил мирис на алкохол от А. И..Показанията на св. С. И. в тази насока също са категорични и последователни,и обясняват поведението му,описано по-горе,предхождащо пристигането на полицейските служители на местопроизшествието.

По повод твърдението на защитата,че не е налице отказ да се даде проба за алкохол и по същество не е налице противозаконно пречене на орган на власт да изпълни задълженията си, следва да се подчертае отново

няколкократно разпореждане от страна на св.Г. към И. да даде проба,предхождано от разяснение относно процеса на самото тестване.Всички действия на св.Г.,както и поведението на А. И.,са възприети ясно от присъствалите на място свидетели Б. ,Д.,Св.И.,И. и Л.,включително първите двама ясно и непосредствено са възприели думите на И. „Запомних името ти. Г. се помни лесно“,,Ще ви пратя много поздрави на вас и вашите семейства“.Малко след това,в разрез с дадените му указания,И. издишал рязко и бързо въздух в техническото средство за проверка, като апаратът изписал „недостатъчен обем въздух“.Това поведение на И. се повторило и отново било категорично възприето от посочените лица-очевидци. Именно поради възражения на съпругата и дъщеря му,че техническото средство не е наред,била извършена и проба на св.Л.,при която е отчетената валидна дадена проба с показания 0,00 промила.В подкрепа на факта,че използваното техническо средство е технически изправно,са представени и писмени доказателства за преминала в срок техническа проверка,вж.справка № 324р-18344 от 10.09.2021 година на началник ГР“ОП“ при РУ-МВР гр. Провадия и заверено копие на протокол за техническа годност на техническото средство Алкотест Дрегер 7510,фабричен № ARBB-0090.

Въззивният съд,както посочи и по-горе,се съгласява с изложените от проверявания съд доводи по повод фактите,свързани с пристигане на местопроизшествието на свидетелите И. и Р.,поведението на двамата полицейски служители във връзка с предприетата проверка по установяване самоличността и правоспособността на И. /такава проверка по отношение на св.Л. вече е била сторена/,както и опитите св.Р. да провери с Алкотест Дрегер 7510,фабричен № ARBB-0090 подсъдимия И..

Свидетелят Р.,поемайки дежурство със св.И. от посочените по-горе трима свидетели Б.,Г. и Д.,се запознал на място с извършените действия колегите му,представил се на И. и останалите лица на местопроизшествието,а разбирайки,че не е извършена документална проверка на А. И. и същият не е тестван все още за употреба на алкохол,изискал съответно поведение от А. И. в тази насока чрез съответни разпореждания.Тези разпореждания са възприети от св.Л.,от св. Г. и от св.И. И., които били в непосредствена близост.Възприели и отказа на А. И. първоначално да ги изпълни,като сторил това/представил документите си за проверка/ едва след като св.Р. го предупредил,че при неизпълнение на разпореждането ще бъде задържан за

установяване на самоличността му.Показанията на свидетелите Л.,И., Г.,И. и Р. са,както сочи и първия съд,са“...взаимно допълващи сеза пряко възприетите от тях факти при извършената проверка за алкохол на подсъдимия от мл. автоконтрольор Р..Чрез тях съдът установява,че въпреки изразеното съгласие И. няколко пъти напускал мястото на проверката и се наложило да му бъде разпореждано да се върне и да съдейства при проверката,защото с действията си възпрепятства изпълнението на служебните задължения на мл.автоконтрольор Р.“.При новата проверка за тестване за употреба на алкохол,въпреки дадените отново указания от св.Р.,А. И. издишал рязко и еднократно въздух,като отново уреда отразил „недостатъчен обем“.Всички тези факти ,включително отказа на И. повече да бъде тестван и поведението му на пътното платно след заявения отказ от проверка,са ясно и категорично заявени в тяхната хронологична последователност в показанията на посочените свидетели.След задържането на И.,същият бил преведен в ЦСМП,където отказал даване на кръвна проба,обстоятелство,установено чрез показанията на св.Ч.,медицински фелдшер,която съставила протокол за медицинско изследване от 26.06.2021 година, отразявайки състоянието на А. И. и факта на заявен от него отказ от кръвно изследване за употреба на алкохол.

При изясняване на описаните по-горе факти първият съд е отделил особено внимание при анализ показанията на свидетелите С. И.,И. и Л.,поради тяхната незаинтересованост от установяване на обективните факти в развилия се наказателно-правен спор,вж.анализ на заявеното от тези свидетели на л.12,посл.абзац-л.14,втори абзац.Този подробен и коректен анализ опровергава твърдението на защитата,че първият съд се е доверил единствено на доказателствени източници,поддържащи обвинителната теза, основани на показания на заинтересовани лица.

Тук следва да се подчертае,на основание чл.339 ал.2 НПК,че въззивният съд не открива никакви нарушения на служебни задължения реализирани от полицейските служители Г.,Б.,Д.,И. и Р.,както твърди защитата на подс.А. И..

Конкретните оплаквания на защитата в тази насока са свързани с липсата на предприети мерки срещу поведението на св.С. И. към И. от една страна,а от друга с липсата на предоставена възможност А. И. да бъде проверен чрез „доказателствен анализатор“.

По повод първото оплакване следва да се посочи, че скандала между св.И. и А. И. е възникнал преди полицейските служители Б.,Д. и Г. да посетят местопроизшествието. По повод опита на И. да се намеси, като отнеме ключовете за автомобила на И. и обаждането му на тел.112, И. е опитал няколкократно да бутне и удари И., а след неуспеха на опитите му, безспорно И. го е ударил и го е повалил на земята. Този факт коректно е обсъден и отразен в мотивите на първия съд към атакуваната присъда. Този въпрос не е повдиган изрично с искане за намеса и съдействие нито от И., нито от Св.И., нито от трето лице пред дошлите на място полицаи. Твърдението на защитата, че не е оценена възможността при падането на земята И. да е губил съзнание е видно, че първият съд изрично е подчертал, че твърдението за случил се предполагаем факт "...е извън предмета на доказване по повдигнатото по настоящето дело обвинение и не подлежи на самостоятелна преценка и анализ".

Първият съд е анализирал подробно заявеното от св.Св.И. пред първия съд и депозираните от него показания в хода на досъдебното производство, като е констатирал противоречия в показанията му, прилагайки нормата на чл. 281 ал.5 вр. ал.1, т.1, предл.1 и 2 НПК. Констатирани и обсъдени са колебливите показания на св.И. единствено за броя на автомобилите, участвали в ПТП, и факта, че не споменава пред съда да е удрял И.. Тези противоречия са обсъдени надлежно от първия съд, оценени са правилно, като е заявено, че „.....действително се констатира несъответствия, но същите не са съществени, относно главните факти и не обосновават извод за недостоверност на съобщеното от този свидетел“.

В останалата част показанията на този свидетел са кредитирани, като съответни на заявеното на останалите свидетели-очевидци по фактите, включени в „основния факт на доказване“, включително стореното признание, че е ударил И. и обстоятелствата, при които е сторил това. Категоричен е, че поведението му е обосновано на факта, че при разговор с И. е усетил мирис на алкохол. Първият съд е бил достатъчно изчерпателен и доводите му в тази насока не следва да се преповтарят, като въззивния съд се съгласява изцяло с тях.

Касателно доводите на защитата, че полицейските служители са нарушили Закона и служебните си задължения, доколкото на подсъдимия А. не е

предоставен избор дали да бъде тестван с „доказателствен анализатор“ или с медицинско изследване, съгласно чл. 3а от Наредба №1/19.07.2017 година за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, то следва категорично да се подчертае тяхната неоснователност. Първият съд е дал ясен и категоричен отговор на такова възражение, сторено и пред него, като е посочил, че, „... двата начина за изследване на количеството алкохол в кръвта са дадени алтернативно...“ и по същество преценката на полицейските органи е определяща за това към какво изследване ще се пристъпи. Именно изпълнявайки задълженията си, с оглед конкретната обстановка на А. И. е издаден талон за изследване №0069458, който не е подписан от него. По същество обосновано първият съд е приел, че по този начин И. е отказал „... да упражни евентуално правото си на избор, относно начина на изследване“, а след отказа му да подпише издадения талон, то „... контролният орган законосъобразно едностранно е определил и посочил в талона вида, мястото и времето на изследването за алкохол в кръвта, а именно кръвна проба във филиала ЦСМП в гр. Провадия“. Поради това И. лично е преведен от полицейските служители до Център за спешна медицинска помощ гр. Провадия за изследване.

Депозираните в хода на досъдебното производство показания на свидетелите Л.Л. и Й.И. са приобщени към доказателствения обем и ценени при условията на чл. 373 ал. 1 НПК. Коректно са оценени като „... обективни и последователни...“, касателно заявеното от тези свидетели за възникването на ПТП, поведението на св. Св.И., действията на полицейските служители св. Г., Д. и Б., пристигнали първоначално на местопроизшествието, а впоследствие и поведението на свидетелите И. и Р..

И св.И., и св.Л. са категорични, че са възприели мирис на алкохол от А. И. при водените с него разговори. Категорични са, че подсъдимият не изпълнил разпорежданията първоначално на св. М.Г., а впоследствие и на св.Р. да представи документите за проверка, като сочат кога е станало фактическото представяне на документите за проверка и при какви обстоятелства. Категорично чрез показанията си И. и Л. подкрепят заявеното от св. Г., св. Б. и св. Д., че И. опитвал с мобилния си телефон да ги снима, като не изпълнявал дадените му разпореждания и осуетявал опитите да му бъде извършена проверка за употреба на алкохол с техническо средство. Двамата свидетели последователно и непротиворечиво описват скандала между св.И. и И., вкл. подчертавайки, че неуспешните опити на И. да удари И. са последвани от удар по И., от който И. паднал на земята. Свидетелят Л.Л. подробно описва начина, по който самият той е дал проба на техническото

средство,описвайки от друга страна провокативното поведение на И.,като изрично е подчертано от решаващия съд,че не се забелязва тенденциозност в показанията на този свидетел,въпреки,че И. го е ударил зад врата.Коректно е подчертано от първия съд,при липса на превратно тълкуване показанията на Л.,че този свидетел не е възприемал изцяло „...какво точно подсъдимият е говорил с останалите полицаи, но разкрива, че първо подсъдимият е повикан за проба за алкохол и след това той е отишъл при полицейския автомобил,за да бъде тестван,като дрегерът е отчел валидна проба от първия път,а резултатът е показан на св.И.,съпругата и дъщерята на подсъдимия“.

Безспорно е,и това се посочи по-горе,че подсъдимият А. И. се е възползвал от правото си да не дава обяснения по повдигнатото му обвинение,но така се е лишил от ефективно средство за защита и самият той не е допринесъл за допълнително изграждане на аргументирана защитна теза.

Неоснователно е твърдението,че първият съд е анализирал и кредитирал единствено доказателствени източници,подкрепящи обвинителната теза,игнорирайки доказателствени източници,подкрепящи тезата на защитата за липса на престъпно деяние/напр.заявеното от св.К.-И.,св.И. и св.З./В мотивите си,л.15,2-ри абзац-л.164-ти абзац решаващият съд е анализирал коректно заявеното от свидетелите П. К.-И. и П. И.,като от една страна е отчел роднинските им отношения с подсъдимия И. и заинтересоваността им от изхода на делото,а от друга-правото им да дадат собствено обяснение по фактите,като очевидци на случилото се.

Коректно са анализирани и показанията на св.З..

Въззивният съд също оцени тези гласни доказателствени средства,съпоставяйки ги с установеното чрез другите доказателствени източници.Видно е,че свидетелите П. К.-И. и П. И. последователно и вярно сочат причините за пътуването до гр.Шумен,условията на време,място и обстановка на възникване на ПТП,както и кой,и в какъв период е управлявал лекия автомобил марка „Шевролет“,модел,„Авео“,ДК№*** ,включително начина на реализиране на пътното произшествие.От друга страна е верен фактическият извод на първия съд,че „В показанията на двете жени се наблюдава пестеливо излагане на обстоятелства,относно поведението и действията на подсъдимия във връзка с всяко едно от настъпилите събития,като твърдят липса на спомен, или липса на възприятие на уличаващи подсъдимия действия“.За избирателното възпроизвеждане на фактите,сочени от тях,обаче са налице достатъчно доказателствени източници.От една страна,тези двама свидетели сочат,че са отстояли на повече от 5-6 метра от подсъдимия И. и служителите на МВР,и едва в отделни моменти са възприемали отделни думи,изречени на висок тон,но пък са възприели,че на няколко пъти И. дава проба с техническото средство.От друга страна ,както приема и първия съд,твърденията им,че са „...стояли на страни през цялото време на полицейската проверка и затова възприятията им са частични....“ се опровергават от св. Д. ,който е категоричен,че докато е бил със св.Б.,двете

свидетелки са дошли непосредствено до тях и подс.И.,и са оправдавали поведението му с влошеното му здравословно състояние-високо кръвно налягане.

Избирателната памет на тези две свидетелки се проявява както при отричането им да са възприели дърпане от страна на И. на жилетката на св.Д.,независимо,че са били в непосредствена близост до полицейския служител,така и в отричането да са възприели въобще опити от страна на И. да заснема с телефон полицейските служители,въпреки,че това поведение е било упорито,не еднократно и разположено за един относително дълъг период от време.

Въззивният съд не споделя като убедителни твърденията на св.К. и св.И.,че подсъдимият не е употребил алкохол към момента на пътното произшествие.Твърденията им,че И. въобще през този ден не е употребявал алкохол са опровергани от възприетото и заявено от свидетелите Св.И.,М. Г.,Б.,Д., Р. и И..Тези свидетели са възприели мириса на алкохол от страна на И. при проведените с последния разговори.Поради това,касателно основните,релевантни факти на обвинението и предмета на доказване,първият съд обосновано е дискредитирал заявеното от свидетелите К.-И. и П. И.,приемайки,че заявеното от тях цели единствено да защити подс.И.,а твърденията от тях факти са в противоречие с обективно установеното в процеса на доказване.

Необосновано е твърдението на защитата,че първият съд е подминал при оценката на фактите заявеното от свидетелите Н. З. и А. Б..Видно е,че съдът е кредитирал заявеното от тези двама свидетели,отчитайки,обаче времето и условията,при които тези свидетели са възприели поведението на подсъдимия И.-едва след 23,00-23,30 часа на посочената дата.Кредитирани са показанията на св.З.,че към този период И. е бил с нормално кръвно,не са констатирани нарушения в координацията на движенията му и свидетелката не е усетила мирис на алкохол,но те са оценявани на основата на факта,че след 17,00 часа на 26.06.2021 година,часа на отпътуване от гр.Шумен,до момента на медицинската консултация е „...минал достатъчно дълъг период от време,през който ефекта от алкохолното опиване да е намалял“.Коректно първият съд е анализирал и ценил приобщените по делото писмени доказателства,като преповтаряне в тази насока не се налага.

Законосъобразната оценка на доказателствата и доказателствените средства е довела решаващия съд до обоснован правен извод,дал основание на съда да постанови съдебния си акт.При възприетите и изложени по-горе факти и обстоятелства въззивният съд намира,че обосновано първия съд е приел,че действайки по описания начин подсъдимият А. И.,с установена по делото самоличност,е осъществил от обективна и субективна страна признаците на престъпление,описани в чл.270 ал.1 НК.

Безспорно се установява от обективна страна,че на 26.06.2021година в периода между 19.00 часа и 19.30 часа подсъдимият А. И. противозаконно е

пречил на орган на власт-на мл.автоконтрольор М. Г. и мл.автоконтрольор С. Р.,служители в РУ-МВР гр.Провадия да изпълнят служебните си задължения,свързани с установяване самоличността и концентрацията на алкохол в кръвта на водач,участвал в ПТП,като няколкократно отказал да предостави документ за самоличност и свидетелство за управление на МПС,и съзнателно дал три невалидни проби за алкохол.Безспорно обвинението е посочило,че се касае за едно престъпно деяние,но същото обхваща няколко отделни действия на подсъдимия И.,все насочени към това да попречи орган на власт да изпълни задълженията си.Коректно първият съд е посочил,че „обект на престъплението „пречене на орган на властта“ са отношенията по упражняване на държавната власт и нормалното функциониране на държавните органи.Престъплението „пречене на орган на власт“ /чл. 270 ал.1 НК/е такова на просто извършване-с извършване на действия,които обективно затрудняват,възпрепятстват или създават спънки при осъществяване на служебните задължения от органа на власт, като законът не изисква действително органът на власт да не е изпълнил функциите си.Достатъчно е само това изпълнение да е било затруднено“.

С този правен извод въззивният съд се съгласява изцяло.

Поведението на подсъдимия А. И. е пряко насочено към пречене на изпълнение на служебни задължения от орган на власт по смисъла на чл. 93, т.2 НК,доколкото,видно от заповед №8121з-515/14.05.2018 година на Министър на Вътрешните работи,към 26.06.2021 година М. Г. и С. Р. са служители на МВР,заемат длъжност „Младши автоконтрольор“ към РУ-МВР гр.Провадия.В длъжностните им характеристики са разписани задължения по контрол за спазването на правилата за движение от водачи на МПС, включително установяване на самоличност и употребата на алкохол.

Изпълнителното деяние е реализирано от подс.А. И. чрез поредица от действия /обикновеното проявление на изпълнителното деяние при такова по вид престъпление, вж. разписаното в Решение №16/24.02.2009 година по н.д № 652/2008 година, ВКС,3-то НО,на което се е позовал и първия съд/,годни да попречат на орган на власт да изпълни задълженията си.Правилно първият съд е подчертал,че в конкретния случай А. И. е извършил поредица от действия-„.....многократно отправил искания към полицаите да се легитимират, отдалечавал се от мястото на проверката,заявявал, че няма да даде проба за алкохол,докато не заснеме с мобилния си телефон полицейските служители,извадил мобилния си телефон и опитал да ги заснеме,не предоставил документите си за самоличност и СУМПС при поискване мл. автоконтрольори Г. и Р.,приближавал се в непосредствена физическа близост до единия полицаи, питал го предизвикателно дали ще го удари,многократно отправял думи към полицейския служител Г.,че фамилията му се помнила лесно,че бил много лесен и щял да го запомни,отправил двусмислени намеци към полицаите,че щял да прати поздрав на семействата им и съзнателно дал общо три невалидни проби за алкохол чрез бързо издишане на недостатъчен обем въздух в предоставеното му техническо средство“.С поведението

си, чрез поредица от действия, А. И. обективно пречил на свидетелите Г. и Р. да изпълняват служебните задължения като полицейски служители, като преповтаряне на отделните негови действия не се налага. Едновременно с това следва да се отчете, че в нито един момент А. И. не е заявил категорично, че няма да дава проба чрез техническо средства за тестване употреба на алкохол, нито, че няма да предостави въобще документи за проверка. В такъв случай поведението на полицейските служители би било различно. Такъв категоричен отказ е налице единствено по отношение изискана от него кръвна проба за изследване.

При условията на чл.339 ал.2 НПК въззивният съд не намира за основателно възражението на защитата, че първият съд е приложил неправилно закона, като не е сторил законосъобразен анализ на разписаното в чл.270 ал.1 НК и разписаното в чл.174 ал.3 от ЗДвП. Безспорно е налице разлика между състава на престъпление по чл.270 ал.1 НК и административното нарушение по чл.174 ал.3 ЗДвП, изразяваща се в различна степен на обществена опасност на престъпното деяние спрямо състава на административното нарушение. Първият съд правилно е отграничил признаците на тези два отделни състава, отчитайки, че при престъпното деяние следва да се съобрази интензитета на противоправната деятелност и продължителността ѝ. Правилно първият съд в мотивите си, отчитайки степента на обществена опасност и интензитета на действията на И. е посочил, „.....различните използвани от И. препятствия и спънки да осуети проверката, обстоятелството, че петима полицаи с два автомобила са били ангажирани повече от час със случая и степента на обществената опасност на извършеното от подсъдимия И.....“. На тази основа правилно е формиран извод за осъществен престъпен състав по чл.270 ал.1, пр.1 НК, а не на административно нарушение по смисъла на чл.174 ал.3 ЗДвП.

Изводът на първия съд, че поведението на А. И., подробно описано по-горе „...обективно е довело до създаване на пречки пред органа на власт при упражняване на служебните задължения по чл.165 ал. 2, т.1, пр.2 вр.ал.1, т.1, пр.1 от ЗДвП-да извърши проверка на документите за самоличност и свидетелството за управление на МПС на водач лек автомобил“ се споделя изцяло от въззивния съд.

Решаващият съд е приел обосновано, че престъплението е извършено от подсъдимия А. И. при условията на пряк умисъл по см.на чл.11 ал.2 НК, като е съзнавал общественоопасния характер на деянието, предвиждал е обществено-опасните последици и е искал настъпването на тези обществено-опасни последици. В подкрепа на този извод е проявената упоритост от страна на подсъдимия, за да постигне целения резултат. Ясно е съзнавал, че пречи на орган на власт да извърши действия по служба, в конкретния случай да провери самоличността на водач на МПС, участвало в ПТП и да провери наличие и/или концентрация на алкохол в кръвта на такъв водач. Пряка е била целта на И. да осуети извършването на тези проверки, като с поведението си както към св.М.Г., така и към св. С.Р. е преследвал именно такъв

резултат. Данните за „провалени“ три отделни опита да се провери употребата и/или концентрацията на алкохол в кръвта му, последвани от отказ от медицинско изследване на кръвна проба за установяване алкохол в кръвта на И., отказа на И. да предостави документи за самоличност, наред с установеното чрез видеозаписи от камерите на служебен полицейски автомобил с ДК№ ***, както и заявеното то свидетелите-полицейски служители и свидетелите Св.И. и И. дават основание да се приеме, както е приел и първия съд, че „...подсъдимият е бил под въздействието на алкохол, като може да се направи основателен извод, че мотивът за поведението на подсъдимия и извършените от него действия е желанието да избегне евентуално установяване на употреба на алкохол, като същевременно не бъде санкциониран и по административен ред“. От обективно установените отделни действия на подсъдимия И. закономерно и обосновано се извежда прекия умисъл у дееца при извършване на престъпната деятелност.

Налице са отделни действия, които осъществяват състав на едно престъпление по чл.270 ал.1 НК. Безспорно установения „модус операнди“ сочи, че от обективна страна е осъществен състав на престъпление, чийто признаци са описани в нормата на чл.270 ал.1 НК.

Законодателят е предвидил за престъпление, чийто признаци са описани в чл.270 ал.1 НК, две алтернативни наказания:

- „лишаване от свобода“ до 3 години или
- „глоба от петстотин до две хиляди лева“.

Въззивният съд намира, че при определяне на вида и размера на наказание на подс.И. първият съд е изложил изключително лаконично съображенията си. Въпреки това, обаче въззивният съд намира, че Закона е приложен правилно.

Веднага следва да се подчертае, че нормата на чл.78а НК е неприложима в конкретния случай, преценено на основа на разписаното в чл.78а ал.7 НК.

Законосъобразно първият съд е отчетел относителната тежест на смекчаващи наказателната отговорност обстоятелства-чистото съдебно минало на подсъдимия И., данните за неговата професионална и трудова ангажираност, семейното му положение, факта, че стореното от него е изключение в живота му.

От друга страна съдът правилно е подчертал проявената упоритост от страна на А. И. при реализиране престъпния състав по чл.270 ал.1 НК, включително факта на заеманата от него длъжност /*** в Следствен отдел на ОП-Варна/, налагаща А. И. да има поведение, издигащо авторитета не само на служителя, заемащ такава длъжност, но и на органа, към който принадлежи професионално. Отчитайки коректно относителната тежест на отегчаващите и смекчаващи наказателната отговорност обстоятелства на основа разписаното в чл.54 НК, въззивният съд намира, че законосъобразно на подс.А. И. е определено наказание по втората алтернатива, предвиждаща наказание

„глоба“. Въззивният съд приема, че при определянето и първият съд е проявил снизходително отношение и е определил размера и под средния такъв, разписан от законодателя. С оглед пределите на въззивната проверка настоящият съд ще сподели извода на първия съд, че „.....съответно на престъплението се явява определяне на наказанието „глоба“, като съдът определи нейния размер при условията на чл. 54 НК към средата, посочена в цитираната по-горе правна норма, а именно 1000 лева“.

Въззивният съд се солидаризира с извода на първия съд, че с такова по вид и размер наказание, с оглед личността на дееца и личностните му характеристики, ще се въздейства поправително-възпитателно и предупредително-възпиращо на А. И., като се реализират в пълнота специалната и генерална превенции на наказанието за постигане целите, разписани в чл. 36 НК.

Настоящият съдебен състав намира, че не са налице нито многобройни, нито изключителни по своя характер смекчаващи вината и наказателната отговорност обстоятелства, които да обуславят анализ за приложение нормата на чл. 55 НК.

Извършената служебна проверка на присъдата в нейната цялост извън основанията и оплакванията, посочени от обжалвалата страна, не установява основания за изменение или отмяна на атакувания съдебен акт.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА, на основание чл. 338 НПК вр. чл. 334 т. 6 НПК присъда №111/19.09.2022 година на Софийски градски съд, наказателно отделение, постановена по нохд №1079/2022 година по описа на съда.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано и протестирано пред ВКС на РБ в 15 дн. срок от съобщението, че е изготвено по реда и начина, указани в чл. 350 ал. 2 и сл. от НПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____